आयुर्हरति कालश्च पुंसां तत्कीर्त्तनेन च ।
तं क्षणं मङ्गलं मन्ये सर्व्वहर्षकरं परं ॥ २७ ॥
तस्मात् पापाः पलायन्ते वैनतेयादिवोरगाः ।
ब्रह्मणापि पुरा लब्धस्तस्मात्तन्मन्त्र एव च ॥ २८ ॥
पद्मनाभनाभिपद्मे शतलक्षं जजाप सः ।
तदाललाप ज्ञानञ्च निर्मलं सृष्टिकारणं ॥ २९ ॥
अणिमादिकसिद्धिञ्च चकार तत्प्रभावतः ।
सृष्टिञ्च विविधां कृत्वा विधाता च बभूव सः ॥ ३० ॥
वरं तस्मै ददौ कृष्णो मत्समस्त्वं भवेति च ।
शेषस्तत्कलया पूर्व्वं बभूव कश्यपात्मजः ॥ ३१ ॥
तस्मात् सम्प्राप तन्मन्त्रं सिद्धः कोटिजपेन च ।
सहस्रशिरसस्तस्य मस्तकस्यैकदेशतः ॥ ३२ ॥
विश्वं सर्षपवत् सर्पस्यैकदेशे यथा मुने ।
कूर्मस्तत्कलया पूर्व्वं बभूवायोनिजः स्वयं ॥ ३३ ॥
अनन्तस्तत्पृष्ठदेशे गजेन्द्रे मशको यथा ।
वाय्वाधारश्च कूर्मश्च जलाधारः समीरणः ॥ ३४ ॥
महज्जलं महाविष्णोः प्रत्येकं लोमकूपतः ।
महाविष्णुर्जलाधारः सर्वाधारो महज्जलं ॥ ३५ ॥
शून्याश्रयं निराधारं परमेतन्महज्जलं ।
तस्मिन्महज्जले शेते बभूव कलया हरेः ॥ ३६ ॥
महज्जलं महावायुर्बभूव कलया हरेः ।
राधागर्भोद्भवो डिम्भः स च डिम्भोद्भवः पुरा ॥ ३७ ॥